

Последование на Жениха на Велики понеделник в столичния храм „Св. Неделя“

На Велики понеделник в митрополитския катедрален храм „Св. вмца Неделя“ Негово Светейшество Софийският митрополит и Български патриарх Даниил отслужи Последование на Жениха в съслужение с Негово Високопреподобие архимандрит Йоан – протосингел на Софийската света митрополия, архимандрит Василий – председател на катедралния храм, свещеник Никола Чочев от храмовото духовенство и йеродякон Вартоломей.

Песнопенията изпълниха църковни певци и част от храмовото свещенство под ръководството на ставрофорен иконом д-р Кирил Попов.

В словото си в края на последованието Негово Светейшество посочи необходимостта от искрено покаяние и вяност към Бога:

„В богослужението съпреживяваме Пътя на Господа към страданията. Влизайки в Йерусалим и виждайки ожесточението на народа, Господ заплакал за града. Макар да бил посрещнат с радостни възгласи „Осанна във

висините!“, Господ виждал суетата в сърцата на много от посрещащите Го. В същото време, завистта на книжниците и фарисеите до такава степен заслепила умовете им, че се наговорили да убият Христа.

Нека имаме търпението да извървим пътя и да останем с Господа докрай. За всеки човек предстоят трудни и решителни мигове, каквито са били за юдеите тогава. Време разделно – или си с Христос, или си против Него; или страдаш с Христа, или избягваш страданията, но умът и душата ти остават пусти. Защото времето на покаяние за всеки човек рано или късно приключва. И идва време, когато на всеки предстои да се утвърди и да се самоопредели с кого е. За онези, които живеят в безгрижие, този момент отдавна е настъпил – те са се определили в безверието, в житейските наслади, живот по течението – страшно е заспиването в греха. Но докато имаме време за покаяние, нека добре изследваме съвестта си“.

Патриарх Даниил сподели поуките от притчата за десетте девици (срв. Мат. 25:1-13), която се възпоменава чрез четивата и песнопенията на вечерното богослужение:

„В притчата за десетте девици четем, че всички те били изпълнили добродетелта на девството. Това е висока добродетел, цената е голямо самоотречение – да посвети човек себе си в девство в служба на Бога. Виждаме, че пет от девите, заедно с целомъдрието, имали в сърцата си и милосърдие, а другите пет били неразсъдливи, уповавали се само на своя произход – че са родени по плът от Авраам, на чиито потомци били дадени големи обещания и мислели, че могат да живеят, както си искат и да очакват благословение. Много хора и днес живеят в подобна заблуда – казват: „идвам в храма, паля свещи, моля се, добър човек съм, не съм откраднал, не съм убил, порядъчно живея“ – и считат това за достатъчно.

Нека добре изследваме съвестта си. Всичко може да сме опазили, но ако нямаме милосърдие, любов към Бога и ближните, то тогава нашите добродетели са фарисейски. Господ казва в светото Евангелие: Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето давате десятък от гъзум, копър и кимион, а сте оставили най-важното в закона: правосъдие, милост и вяра; това трябваше да правите, и онова да не оставяте (Мат. 23:23).

Затова добродетелта на девството и всяка друга добродетел е важна, но в сърцевината на всичко е милосърдието. Сам Господ Иисус Христос прояви и проявява към нас милосърдие, като дълго ни търпи и ни зове, очаква нашето обръщане. Ако милосърдието липсва у нас, то всяка наша добродетел е

напразна, защото би ни служила за повод да се гордеем, да мислим себе си за праведници; да живеем привидно порядъчен живот, но Господ да е далеч от сърцето ни.

Когато не вземаме повод от добродетелите си да се гордеем и когато не се уповаваме на тях, а напротив – стараем се да богатеем с добри дела и отзивчиво, милосърдно сърце, тогава имаме надеждата, че самите ние ще получим милост на Съда Христов, който неминуемо ще дойде. И ако ние не сме проявявали милост, то в момент на изпитание не се знае как ще постъпим, дали няма да се отречем от Христос.

Има много примери от живота на християните – когато човек не се е научил да се отрича от егоизма си, в труден момент започва да се оплаква, да унива и да се отчайва, вместо да се обърне към Бога и да благодари за изпитанието. Това показва мнимо, външно обредно християнство. Ако радостта и любовта към Бога и ближния ги няма, то каква е нашата вяра?“.

В края на словото си Негово Светейшество отбеляза:

„Господ е претърпял страшни страдания – народът, който Той Сам е създал, се отрече от Него. Когато вършим грехове и проявяваме безразличие, ние по същия начин се отричаме от Него. Да побързаме, докато имаме време за покаяние, да се самоопределим, да бъдем верни на Бога и така да се сподобим да влезем в небесния чертог заедно с мъдрите девици“.

Текст: Михаил Тасков

Снимки: Весела Игнатова

bg-patriarshia.bg